viser sig at være optaget, naar man har Brug for den — kort sagt, hele det for Medlemmerne usynlige Arbejde, der kræver mere Tid, end de fleste aner. Hertil kommer, at Bladets Læsere ogsaa staar i Taknemmelighedsgæld til Frk. Meta Hansen for et stort Antal Artikler af saglig Natur, der har bidraget til at gøre »Kvindevalgret« mere oplysende; Fru Charlotte Norrie motiverede et Leve for Mændene og takkede dem for Valgretten; Frk. Knudsen, Vejle, tog paany Ordet og bragte en versificeret Hyldest til Hjemmets Kvinder; cand. juris Winckel bekendte sig som tidligere Modstander af Kvindevalgret og udtalte Haabet om, at Kvinden maatte naa videst muligt efter sin Evne, men ogsaa forstaa sin Begrænsning. Og endelig tog Hr. Tormod Jørgensen Ordet. Som mangeaarigt Medlem af Hovedbestyrelsen og trofast Medarbejder ejer Tormod Jørgensen en Forstaaelse for Sagen, der ikke er helt almindelig blandt Mænd. Desuden hører han til dem, der ikke har Spor af Respekt for den traditionelle Opfattelse af, hvad der er »Kvindenatur«, men regner med de individuelle Evner og Karaktertræk hos hvert enkelt Menneske. »Det er rigtigt, hvad Stuart Mill siger, at ingen kender Kvinden«, udtalte Tormod Jørgensen, »lad os derfor haabe, at Kvinderne maa overraske os — eller endog overstraale os«.

Mod Slutningen rejste Jeppe Aakjær sig og protesterede under lydløs Stilhed mod, at Kvinderne skulde takke for Valgretten. De har kæmpet og arbejdet for den som en Rettighed og opnaaet den som en Rettighed — ikke som en Gave! Der var en Tid, hvor Kvindesagen endnu ikke havde fundet de rette Maal og Veje; enkelte af dens tidligere Tilhængere havde vanskeligt ved at skelne mellem stort og smaat, mellem virkelig og indbildt Ligestilling med Manden; de fæstede lidt for meget deres Blik paa rent ydre Ting og deres Trang til menneskelig set at hævde sig, at frigøre sig for Tidens snærende Fordomme, gav sig undertiden uheldige Udslag i mandhaftigt Væsen, kortklippet Haar og andet, der vakte Latter og unødig Forargelse. Nutidens Kvinder ved, at de bedst hævder deres personlige Selvstændighed ved at udvikle deres Køns Ejendommeligheder. Herigennem kan de tilføje dansk Politik noget nyt. De ved, at de vil begaa en Fejltagelse ved at efterligne Mændene. Vi trænger heller ikke til en Gentagelse af Mandens Politik — Krigen har i det hele og store afsløret den som et Fallitbo, der trænger til at gøres op! I den Fremtid, vi gaar i Møde, vil jeg ønske, at det dybeste i Kvindens Natur maa komme frem: Moderfølelsen, saa at den kan omslutte ikke blot det lille Hjem, men det store Fælleshjem. Gid Kvinderne vil føre Humanitetens Politik — gid de i al deres Virken vil følge Ibsens Ord:

Hvad du er, vær fuldt og helt
og ikke stykkevis og delt.

— — —

Efter Bordet fortsattes Talerne ved Kaffebordene i de tilstødende Lokaler af Fru Markus Hansen, Tormod Jørgensen og mange flere, indtil Salen var bleven ryddet for de lange Borde og indrettet som Tilskuerplads. Unge Lærere og Lærerinder i Aalborg havde som bekendt indstuderet »E Bindstouw«, der spilledes paa Teatersalens lille Scene og fulgtes med Opmærksomhed af Forsamlingen.

„E Bindstouw" og Jeppe Aakjærs Digte.

De fleste kendte sikkert paa Forhaand St. St. Blichers vidunderlige

---

gaa at bemærke, at det synes som Stemningen bliver mere og mere gunstig overfor den Bevægelse, der her er rejst. Kvindebladene beskæftiger sig stærkt med Fredssagen, og de fleste af dem henviser stadig til Mødet i Haag.

Særlig i Sverige synes det at have vakt Tilslutning og Anerkendelse. Her har Kvinderne nylig foranstaltet en Fredssøndag. Planen herom var fremme allerede i Fjor men blev ikke gennemført. Nu blev den paany taget op og udført Søndag den 27. Juni. I Løbet af 14 Dage fuldførtes Forberedelserne, der gik ud paa at skaffe Mødesteder rundt om i Landet, hvor Kvinderne kunde samles for at høre et Foredrag af Frk. Kerstin Hesselgren, der oplæstes alle Vegne, samt for at underskrive følgende:

De svenske Kvinders Fredsresolution.

»Vi svenske Kvinder, der repræsenterer alle Samfundslag og Anskuelser, forener os med de Kvinder fra krigsførende og nevtrale Lande, der paa Kongressen i Haag fra 28. April til 1. Maj, i Enighed protesterede mod Krigens Meningsløshed og Rædsel, mod dens hensynsløse Ofren af Menneskeliv og dens Ødelæggelse af Kulturværdier, som Generationers Stræben har gjort til Menneskehedens Fælleseje. Vi deler deres Medfølelse for alle dem, der fra forskellig Side kæmper og lider for deres Fædreland og maa bære de tunge Byrder, Krigen paalægger dem. Vi er enige med dem i deres Fordring om, at denne Blodsudgydelse bør sluttes gennem en Fred, der er bygget paa Retfærdighedens Grundlag og ikke paa Erobringens, og som kan blive Indledningen til et Retsforhold mellem Staterne, der muliggør en fredelig Løsning af alle mellemfolkelige Stridigheder. Sammen med dem udtaler vi vor Overbevisning om, at Kvindernes voksende Indflydelse paa Samfundslivet indeholder en ny Forhaabning om va-